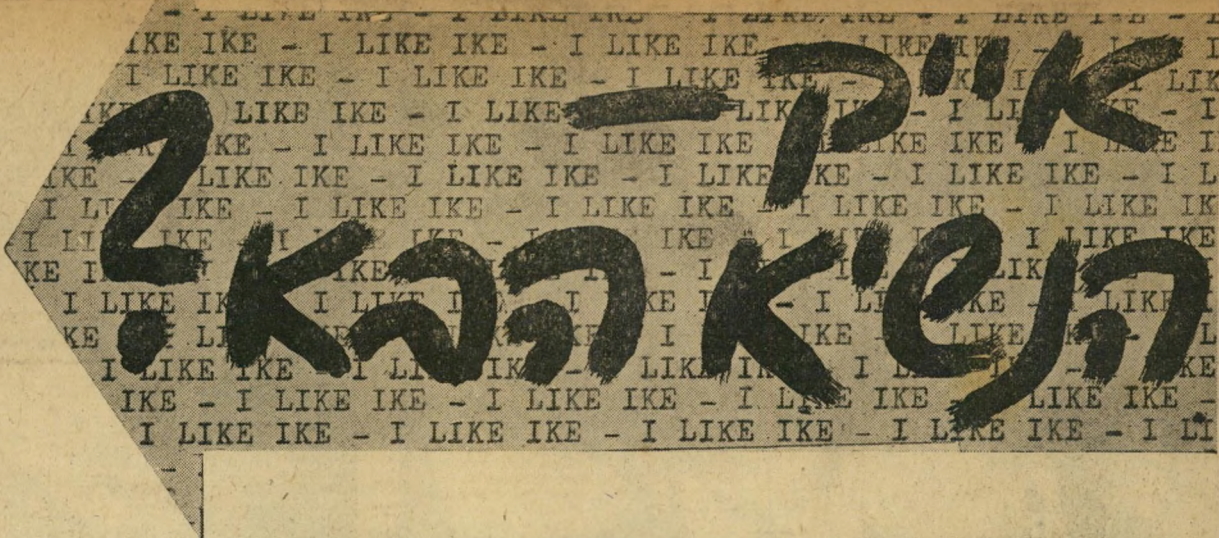

מים מעטים אחר שחילהמשלוח הגדול ביותר בהיסטוריה נחת בחופי צרפת הצפונית, ירד גנרל בעל ארבעה כוכבים על כתפיו מאסדת נחיתה. על החוף פגש בטוראי, ניגש אליו, שאל אותו בחיך לבכי למקצועו האזרחי.

„אני איכר במדינת קאנסאס, סר“, ענה הטוראי, שלא נבך. „כמה דונמים יש לך?“, שאל הגנרל בעניין, כי גם הוא גדל במדינת קאנסאס, אחת המדינות החקלאיות במרכז ארצות הברית. „כחמשים אלף, סר“, ענה הטוראי בגאחה. „מהו היבול?“, הוסיף הגנרל לשאול.

„מאה ושבעים בושל חיטה לדונם.“ „מיסטר!“, אמר הגנרל בהתלהבות, „שמי דוויס איינוואר. זכור נא את השם הזה. אחרי שהמלחמה תיגמר אני אפנה אליך לשם קבלת גיב.“ כשסיפר איינוואר את הסיפור הזה לעומר בראדלי, המצביא האמריקאי, באוהל הפיקוד אישם בצרפת, חיך, שקע בהירהורים. „כשהייתי ילד“, אמר, „הייתי חושב ששיא החלומות הוא להיות בעל אחוזה של 1000 דונם אדמת חיטה.“ בראדלי, צנוע יותר, הודיע שהיה מסתפק ב־600 דונם.

בעוד כמה חדשים יקיים אייק את הבטחתו, יפנה אל אותו איכר, כדי לקבל מידיו גיב. אולם המשרה המבוקשת לא תהיה זו של פועל חקלאי או מנהל משק. תהיה זאת המשרה הגבוהה ביותר אשר אותו איכר — וכמה עשרות מליונים של חבריו — יוכלו למסרה למישהו: הגיב.

סגן־אלוף בלתי־ידע

האיש אשר משרה זו תיפול, אולי, לחיקו היה בלתי־ידוע עוד לפני תריסר שנים. אז היה לסגן־קולונל (סגן־אלוף), בן 50, אחד מאלפי הקצינים הבינוניים בצבא הועזר (יחסית) של מדינת הענק.

הקאריירה הצבאית של אייק, עד אז, היתה חסרת־זווה. הוא זכה להצטיינות הגבוהה ביותר בבחינות הקבלה לחסטי־פוינט, האקדמיה הצבאית המפורסמת של צבא ארצות הברית, סיים את חוק לימודיו בהצלחה ב־1915, שעה שכמה מליוני חיילים לחמו על חייהם בחזיתות הרטובות של אירופה. גם כשארצות־הברית הצטרפו למלחמה, זו לא ראה אייק שרות קרבי אמתי, אלא נידון לתפקיד של מדריך בחיל השריון. משם הלך בדרכו הבלתי־מזוהירה לחלוטין: שרת באזור תעלת פאנאמה, נחמנה חבר של ועדת המצבות הצבאיות, עוזר־מנהל באחת המחלקות של משרד המלחמה. לבסוף נתמנה לתפקיד הצנוע של ראש מסה ליד הגנרל דוגל לאס מאק־ארתור, אדם שאינו רגיל להתחשב בדעתם של זולתו.

תשע פעמים כנ"ר

המפנה בחייו של אייק בא בשנת 1941. שוב עמדו צבאות אירופה בקרב על חיים ומות, שנה שנייה של מלחמה העיבו גם על ארצות־הברית, נערכו תמרונים גדולים במדינת לואיזיאנה. ראש המטה של אחת משתי הגייסות היה קולונל (אלוף־משנה) איינוואר. הוא תכנן פעולה מזוהירה כדי להגיע אל עורף האויב. אולם כשניגש לבצע באה האכזבה — הפעולה נאסרה עליו, כי אסור היה לו להוציא את חייליו מתחום אזור ה־תמרון לצורך העקפה. אייק נתאכזב מרות — אולם לא לחינם. כי תכניתו הנועזת משכה אליו את תשומת לבו של האדם שיצר את הגנרלים: ג'ורג' מרשל.

מרשל היה אז ראש המטה. הוא ידע כי המלחמה תפרוץ, והוא בחן את הקצינים הבכירים כדי להוציא מתוך שורותיהם את החומר ממנו יקורצו המצביאים לעתיד. הקרי לונל האנושי, המחייך, חסר הברק החיצוני מצא חן בעיניו. כעבור כמה ימים שאל את מארק קלארק, עוזר מפקד חיל היבשה (שהתפרסם אחר־כך ככובש איטליה), את מי הוא מציע כראש אגף המבצעים של הצבא. „תן לי עשרה שמות שאתה מכיר היטב את בעליהם“, אמר מרשל.

קלארק לא היסס רגע. „אם אתה רוצה דוקא עשרה שמות“, אמר, „אתן לך שם אחד ו־אכתוב תחתיו תשע פעמים כנ"ל, לשאלת

השאלה הגורלית ביותר של שנת 1952 תהיה: מי יבחר בחודש נובמבר לנשיא ארה"ב — שליט כמעט־כל־יכול של המדינה החזקה ביותר בעולם שיחזיק בידיו את מאזני המלחמה והשלום. השבוע עלו הסיכויים כי היורש לכסאו של אברהם לינקולן יהיה הגנרל דוויט דויד איינוואר, אדריכל הניצחון המערבי על היטלר ובנאי האיחוד האירופי.